

Kázání na 1.adventní neděli, Huslenky 1.12.2013

Na počátku ... (Mk 1, 1 - 8)

I. Na počátku ...

Tak jsme zase na začátku! Na začátku nového církevního roku a tím pádem i na začátku adventu. Být na začátku - to nemusí být špatné. Zejména, když můžeme doufat v dobré pokračování. To je pak radost - **být teprve na začátku**. Někdy však být teprve na začátku tak potěšující být nemusí. Když máme před sebou spoustu nepříjemných povinností a víme, že to všechno teprve začíná... My jsme ovšem dnes na počátku adventu a tak věříme, že se spíš můžeme těšit na to, co přichází... Na úvod jsem řekl, že jsme **zase** na začátku. Z toho plyne, že jsme už na tom začátku někdy byli. Zní to logicky - nezažíváme přece první advent v životě. Ale jsme opět na počátku nového církevního roku... V konfirmačních cvičeních nechávám konfirmandy kreslit církevní rok jako kruh. Kruh ve kterém společně jdeme, připomínáme si události spásy, které Bůh pro nás připravil a které mají svůj střed o Velikonocích . Až opět na dojdeme zase zpátky na začátek, kde jsme se znova společně ocitli i dnes, tuto neděli. Ten kruh vypadá jako věrný obraz nejenom církevního roku, ale vlastně celého lidského života. I v něm se přece různé události a děje střídají a opakují podobně, jako se v přírodě střídají roční období... To může být také pozitivní a potěšující – dává to životu řád, řád, který možná už ani moderní člověka nevnímá a snad ani nepotřebuje. Na druhou stranu - to opakování událostí a dějů nemusí být vždy jenom pozitivní. **Vše se opakuje**, taky naše problémy, smutky, bolesti, nesnáze, selhání i pády. Všechno jako by se dělo kruhu, ze kterého není uniku... *Sotva přejdeš jedno hory, už jsou tady jiné...* zpívá se ve známé písni. A my víme, že ty *Jiné hoře* jsou v podstatě zase ty samé... Moudrý Kazatel z Jeruzaléma k tomu ve své knize hořce poznamenává: „**Všechny věci jsou tak únavné, že se to ani nedá vypovědět ... Co se dalo, bude se dít zase, a co se dělalo, bude se znova dělat, pod sluncem není nic nového ...** (Kaz 1,8 -9)“ Mohlo by se zdát, že přesně tak to je. Jenže, onen kruh, ve kterém se všechno střídá, opakuje a děje se znova, je vlastně jenom obrazem, byť někdy přesným. Ve skutečnosti však přece nežijeme v kruhu! Zažíváme sice možná podobné věci, jaké jsme už někdy zažili, a ocitáme se v podobných situacích, ale vždycky tak nějak jinak ... Také my sami přece nejsme pořád ti stejní, ale vždy minimálně o něco starší a zkušenější, než minule – ač je otázka, zda spíše moudřejší či jenom více zahořklí ... A tak se dnes ocitáme spolu sice znova na počátku adventu, ale věc, kterou se advent počíná, je opět neopakovatelně nová. Evangelista Marek píše o **Počátku evangelia Ježíše Krista**. Dnes se začíná – nové evangelium, které staví všechno i nás jedno provždy do nového světla. Neboť v něm přichází ten, který, **hle, všechno tvoří nové ... (Zj 21, 5)**

II. Hlas volající v poušti ...

Dnes jsme tedy na Počátku těch nových věcí. Jenže hned na tom počátku je to poněkud komplikované. Slyšíme najednou hned o třech prorocích, z nichž ten první (kteří jsou ale minimálně dva) mluví o tom posledním tak, že o něm má promluvit ten druhý. Zní to jako nějaká podivná rabínská hádanka, úryvek z Cimrmanovi hry, nebo v nejhroším případě jako nějaká komplikovaná slovní úloha z hodin matematiky, ale ve skutečnosti to až tak komplikované není. Starozákonní proroci Malachijáš a Izajáš hovoří o příchodu posledního

proroka - Mesiáše, jemuž má cestu připravit menší prorok přicházející před ním. Tím menším prorokem je podle svědectví evangelíí **Jan Křtitel**. U něho se chvíli zastavme – neboť se jedná učinění zjev. Podle Markova líčení je oděný do velbloudích srstí, požívá kobylky a med divokých včel, kolem beder je opásán jakýmsi koženým pásem... A možná právě i tento Janův exotický zjev přilákal mnohé, aby si poslechli jeho kázání, a dokonce, aby od něj v poušti přijali křest. Prý k němu přicházelo celé Judsko a celý Jeruzalém. Ačkoliv se zjevně jedná o nadsázku, nedá se popřít, že Jan Křtitel tak či onak proslulý ve své době byl. Jeho proslulost ho nakonec ostatně stála hlavu... O to víc muselo překvapit, že když po Janu Křtiteli přišel konečně ten, jehož Jan prorokoval, tak se vlastně Janovi příliš nepodobal. Ježíš, ač **Syn Boží**, byl proti Křtiteli vlastně docela normální člověk. Nejenom vzhledem, ale i třeba svými stravovacími návyky. Místo kobylek si raději pochutnával na chlebu a skopovém. Ale skandál, který ho nakonec stál život, vyvolal stejně ... Ostatně sám Ježíš k tomu řekl: „**Přišel Jan Křtitel, nejedl chléb a nepil víno – a říkáte: Je posedlý. Přišel Syn člověka, jí a pije – a říkáte: Hle milovník hodů a pitek... (Lk 7, 33n)**“ Dobře tak vystihl senzacechtivost mnohých, kteří se o Jana zajímali. A jistě i mnohých, co byli v zástupu kolem něj samého... Týká se to ostatně i našich zástupů ... leckdy nás možná zajímá víc, jaké má ten hostující farář boty, proč má tak velké oči a veliké zuby, než abychom byli dychtiví potom, o čem bude kázání... **A přitom právě o to jde - co káže. Co vlastně kázal, ten Křtitel?** Jak jsme slyšeli, nejčastěji vyzýval své posluchače k pokání. Tedy k tomu, aby zanechali svých hříchů a aby dočista změnili své smýšlení a myšlení. Aby se zkrátka stali novými, lepšími lidmi a byli tak připraveni na příchod toho, o němž svědčil... Ten přicházející měl být totiž podle jeho slov být mnohem mocnější, než on sám. „**Já nejsem hoden, abych se sklonil a rozvázal řemínek jeho obuvi (Mk 1,7)**“ vyznával před svými posluchači. Jeho moc se přitom měla projevit nejprve ve křtu. „**Zatímco já jsem vás křtil vodou,**“ kázal o něm Jan, „**on vás bude křtít Duchem svatým.**“ Církev tohoto přicházejícího poznala v Ježíši Kristu.

III. Počátek evangelia Ježíše Krista ...

V něm je počátek nových věcí. Počátek evangelia - tedy dobré zprávy, že nad člověkem už nepanuje nikdo jiný než sám Bůh. To je potěšující— proto se taky můžeme hned od začátku pořádně těšit a radovat se. Ovšem například evangelista Matouš dodává, že ten přicházející nebude křtít jenom Duchem svatým, **ale také ohněm**. Namísto je tedy kromě těšení – ne snad strach - ale rozhodně bázeň. Jisté je, že s Kristem přichází nejprve soud. Proto je namísto vzít vážně i Janovu výzvu k pokání. Změnit své myšlení i chování, zkrátka se v tomto adventním čase na Ježíšův příchod dobře připravit. Minimálně stejně pečlivě, jako připravujeme na příchod vánoc své domovy a vše kolem. Jenže – jenom to už prostě nestačí! Nestačí se jenom vzdát starých způsobů a zlovyků. V Kristu totiž přichází všechno nové a tedy taky **možnost začít úplně znova**. Znova ve sboru, znova sám se sebou, znova mezi lidmi. S počátkem adventu je možné hodit za hlavu to, co bylo a zkusit to opravdu znova - třeba i s těmi, které jsme už definitivně odepsali, třeba i sami se sebou, i když se možná cítíme už odepsaní a třeba také s Pánem Bohem, na kterého jsme poslední dobou neměli nějak čas... **Zkusit to znova - to je skutečný Počátek evangelia Ježíše Krista, ten advent, který se právě počíná v našich srdcích.**

Modlitba: Pane Ježíši Kriste, vstup do našich srdcí a dej, ať tě v tomto adventu poznáváme jako skutečného Krále slávy. Tedy jako toho, na koho se můžeme spolehnout ve věcech všedních, i svátečních, i ve všech ostatních, i v těch posledních. Amen